

И лозениятъ сладкъ сокъ
 Въ гърды кръвъ млада да слушава,
 И Развързачъ нареченъ богъ
 Тѣлесны членове разшава.
 Когато гони отъ сърце
 Умразитъ багрянецъ огнь,
 Циприда съ своето лице.
 Любовенъ вкорнява поменъ.
 Тѣй триандафилъ о лоза
 Да са преплита и пригърта,
 Съ любовь и вино безъ съза
 Животътъ ни да са обърта.

Тосъ часъ подиръ тѣзи нѣсенъ три момы опасаны съ гирлянди отъ цвѣтя отдѣлихъ са отъ другитъ и като пристѣпахъ съ движенія достойны за самитъ Грацип, наченяхъ сладострастното Юнийско хоро, което Дорянкитъ споредъ поетитъ играхъ на бреговетъ на Егейското море на мѣсечната свѣтлина и на което Венера научи слугнитъ си, когато са празнуваще свадбата на Пенхея и на сына ѝ.

Като са приближихъ до Апикида сложихъ оплетены отъ цвѣтя вѣщи на главата му, а по младата му поднесе чаша въ която свѣтяше распѣнено лезвийско вино. Момкътъ не можъ вече да са упре на чувствата си; той осѣщаше вече сърцето си да са бие побържи и пораспалено; прие чашата и олови за рѣка сѣдналата до него мома, и си обърнѣ прочитъ да търси Арбака, когото бѣше изгубилъ изъ видъ въ омайванъто си. Видѣ го прочее че сѣди подъ единъ лучезаренъ отъ злато истъканъ покрывъ на челото на трапезата и одобрява съ движеніе прощходящето. Видѣ го но не какъто понапредъ въ тъмни дрехы, съ лице строго и съ чело намръщено и умыслено; бѣла мантия прощерена съ злато и съ елмазы изсачаше величіето на образа на Арбака; діадема отъ бѣлы триандафилы и отъ скъпоцѣнны камъне обвиваше врапаната му коса, и той самъ си, като че оправдаваше баснята за Одиссея, си възвѣрихъ младия си възрастъ (толкови му са измѣнихъ чертитъ на лицето), изпълненъ отъ вѣлшебството около него и като нѣкой олимпійскій богъ свѣтнѣдъ и лучезаренъ, мѣни философіята на красотата.

— Пий, чедо мое, рече на Апикида, пий, либи и са весели. Не са срамувай младъ еще и подчиненъ на силата на страститъ. Сега са осѣщашъ кой си и какъвъ ще станешъ, ето! и туй като казваше показа му единъ ягълъ на салона; а Апикидъ като водеше